

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a doua)

1 octombrie 2014 *

„Recurs — Dumping — Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 464/2011 — Import de pudră de zeolit A originară din Bosnia și Herțegovina — Regulamentul (CE) nr. 1225/2009 — Articolul 2 — Determinarea valorii normale — Noțiunea «operațiuni comerciale normale»”

În cauza C-393/13 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, introdus la 11 iulie 2013,

Consiliul Uniunii Europene, reprezentat de J.-P. Hix, în calitate de agent, asistat inițial de G. M. Berrisch și ulterior de D. Geradin, avocats,

recurent,

celelalte părți în proces fiind:

Alumina d.o.o., cu sediul în Zvornik (Bosnia și Herțegovina), reprezentată de J.-F. Bellis și de B. Servais, avocats,

reclamantă în primă instanță,

Comisia Europeană,

intervenientă în primă instanță,

CURTEA (Camera a doua),

compusă din doamna R. Silva de Lapuerta, președinte de cameră, și domnii J. L. da Cruz Vilaça, G. Arestis (raportor), J.-C. Bonichot și A. Arabadjiev, judecători,

avocat general: domnul P. Mengozzi,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 17 iulie 2014,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: franceza.

Hotărâre

- 1 Prin recursul formulat, Consiliul Uniunii Europene solicită Curții să anuleze Hotărârea Tribunalului Uniunii Europene Alumina/Consiliul (T-304/11, EU:T:2013:224, denumită în continuare „hotărârea atacată”), prin care s-a anulat Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 464/2011 al Consiliului din 11 mai 2011 de impunere a unei taxe antidumping definitive și de percepere definitivă a taxei provizorii aplicate importurilor de pudră de zeolit A originară din Bosnia și Herțegovina (JO L 125, p. 1, denumit în continuare „regulamentul în litigiu”), în măsura în care privește Alumina d.o.o. (denumită în continuare „Alumina”).

Cadrul juridic

- 2 Regulamentul (CE) nr. 1225/2009 al Consiliului din 30 noiembrie 2009 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Europene (JO L 343, p. 51, rectificare în JO 2010, L 7, p. 22, denumit în continuare „regulamentul de bază”) prevede la articolul 2 alineatele (1)-(4) și (6):

„(1) Valoarea normală se stabilește de obicei pe baza prețurilor plătite sau care urmează să fie plătite, în cadrul operațiunilor comerciale normale, de către cumpărători independenți din țara exportatoare.

În cazul în care exportatorul din țara exportatoare nu produce sau nu comercializează produsul similar, valoarea normală se stabilește pe baza prețurilor altor comercianți sau producători.

Prețurile practicate între părți care par a fi asociate sau par să fi încheiat un acord de compensare nu pot fi considerate prețuri practicate în cadrul operațiunilor comerciale normale și nu pot fi utilizate pentru a stabili valoarea normală decât în cazul în care se stabilește că prețurile în cauză nu sunt afectate de relațiile dintre părți.

[...]

(2) Vânzările produsului similar destinat consumului pe piața internă a țării exportatoare se utilizează în mod normal la stabilirea valorii normale în cazul în care volumul acestor vânzări reprezintă cel puțin 5 % din volumul vânzărilor produsului în cauză în Comunitate. Cu toate acestea, se poate utiliza un volum de vânzări mai mic, de exemplu atunci când prețurile practicate sunt considerate reprezentative pentru piața respectivă.

(3) În cazul în care nu se efectuează nicio vânzare a produsului similar în cadrul operațiunilor comerciale normale sau în cazul în care aceste vânzări sunt insuficiente sau în cazul în care, din cauza unei situații speciale a pieței, aceste vânzări nu permit efectuarea unei comparații valabile, valoarea normală a produsului similar se calculează pe baza costului de producție din țara de origine, la care se adaugă o sumă rezonabilă pentru costurile de vânzare, cheltuielile administrative și alte costuri generale și pentru profit sau pe baza prețurilor de export, practicate în cadrul operațiunilor comerciale normale, către o țară terță adecvată, cu condiția ca aceste prețuri să fie reprezentative.

[...]

(4) Nu se poate considera că vânzările produsului similar pe piața internă a țării exportatoare sau vânzările către o terță țară la prețuri mai mici decât costurile de producție unitare (fixe și variabile), la care se adaugă costurile de vânzare, cheltuielile administrative și alte costuri generale, nu au loc în cadrul operațiunilor comerciale normale din cauza prețului lor și nu pot fi eliminate din calculul pentru stabilirea valorii normale decât în cazul în care se stabilește că aceste vânzări se efectuează pe o perioadă extinsă, în cantități substanțiale și la prețuri care nu pot acoperi toate costurile într-o perioadă de timp rezonabilă.

[...]

(6) Sumele corespunzătoare costurilor de vânzare, cheltuielilor administrative și altor costuri generale, precum și profitul se stabilesc în funcție de date reale privind producția și vânzările produsului similar în cadrul operațiunilor comerciale normale ale exportatorului sau producătorului care fac obiectul anchetei. Atunci când aceste sume nu pot fi stabilite în acest mod, pot fi determinate pe baza:

- (a) mediei ponderate a sumelor reale privind producția și vânzările produsului similar pe piața internă a țării de origine, sume stabilite pentru ceilalți exportatori sau producători care fac obiectul anchetei;
- (b) sumelor reale aferente producției și vânzărilor, în cadrul unor operațiuni comerciale normale, din aceeași categorie generală de produse pe piața internă a țării de origine, pentru exportatorul sau producătorul respectiv;
- (c) oricărei alte metode rezonabile, cu condiția ca suma reprezentând profitul stabilită astfel să nu depășească profitul realizat în mod normal de alți exportatori sau producători din vânzări de produse din aceeași categorie generală pe piața internă a țării de origine.”

Istoricul cauzei, procedura în fața Tribunalului și hotărârea atacată

- 3 Elementele din istoricul cauzei relevante în privința prezentului recurs sunt prezentate după cum urmează la punctele 1, 3, 5 și 7-10 din hotărârea atacată:

„1 În urma unei plângeri depuse la 4 ianuarie 2010, Comisia Europeană a publicat, la 17 februarie 2010, un aviz de inițiere a unei proceduri privind importurile de pudră de zeolit A originară din Bosnia și Herțegovina (JO C 40, p. 5).

[...]

- 3 În temeiul Regulamentului (UE) nr. 1036/2010 al Comisiei din 15 noiembrie 2010 de instituire a unei taxe antidumping provizorii privind importurile de pudră de zeolit A originară din Bosnia și Herțegovina (JO L 298, p. 27, denumit în continuare «regulamentul provizoriu»), Comisia a impus o taxă antidumping provizorie de 28,1 % importurilor de pudră de zeolit A, denumită și pudră de zeolit NaA sau pudră de zeolit 4A, originară din Bosnia și Herțegovina. Potrivit considerentului (11) al regulamentului provizoriu, perioada de anchetă este cuprinsă între 1 ianuarie și 31 decembrie 2009.

[...]

- 5 Pentru calcularea valorii normale, Comisia a recurs la metodologia descrisă la articolul 2 alineatul (3) din [regulamentul de bază], întrucât vânzările [Alumina] pe piața internă nu erau reprezentative în sensul articolului 2 alineatul (2) din același regulament. Pentru determinarea valorii normale, Comisia a utilizat profitul mediu ponderat realizat din vânzările pe piața internă ale unui produs similar efectuate de grupul căruia îi aparține [Alumina] [considerentele (21)-(26) ale regulamentului provizoriu].

[...]

- 7 Prin scrisoarea din 1 decembrie 2010, [Alumina] și-a prezentat observațiile, invocând o încălcare a articolului 2 alineatele (3) și (6) din regulamentul de bază, motiv întemeiat pe utilizarea, în scopul determinării valorii normale, a marjei profitului realizate din vânzări către singurul său client intern, vânzări care sunt afectate de un risc crescut de neplată sau de plată tardivă și care, în consecință, nu constituie operațiuni comerciale normale.
- 8 Prin scrisoarea din 16 martie 2011, Comisia a transmis [Alumina], conform articolului 20 din regulamentul de bază, un document de informare finală, precum și un răspuns prin care respingea susținerile privind vânzările pe piața internă menționate la punctul precedent. Prin scrisoarea din 18 martie 2011, [Alumina] și-a reiterat, printre altele, poziția expusă la punctul precedent.
- 9 O taxă definitivă de 28,1 % aplicabilă prețului net franco frontieră a Uniunii Europene, înainte de vămuire, a fost aplicată produselor citate la punctul 3 de mai sus în temeiul [regulamentului în litigiu].
- 10 În ceea ce privește determinarea valorii normale, Consiliul [...] precizează, în considerentele (19) și (20) ale regulamentului [în litigiu], că vânzările interne luate în calcul au fost efectuate în cadrul unor operațiuni comerciale normale și că instituțiile se puteau baza pe datele care rezultau de aici, în pofida lipsei caracterului lor reprezentativ în sensul articolului 2 alineatul (2) din regulamentul de bază. Întrucât vânzările în cauză au fost profitabile, valoarea normală determinată a fost identică cu cea care ar fi rezultat din aplicarea articolului 2 alineatul (1) primul paragraf din regulamentul de bază.”
- 4 În susținerea acțiunii formulate în fața Tribunalului, Alumina a invocat două motive, întemeiate pe încălcarea, pe de o parte, a articolului 2 alineatele (3) și (6) din regulamentul de bază și, pe de altă parte, a articolului 2 alineatul (6) prima teză din acesta. Prin intermediul celui de al doilea aspect al celui de al doilea motiv invocat, Alumina susținea în esență că Consiliul a săvârșit o eroare de drept atunci când a considerat ca fiind efectuate în cadrul unor operațiuni comerciale normale vânzările produsului în cauză realizate de această societate către singurul său client intern, deși prețurile vânzărilor fuseseră majorate cu 25 % în temeiul unei prime de risc de plată tardivă sau de neplată. În acest context, Tribunalul a admis acest al doilea aspect al celui de al doilea motiv, considerând că prețurile de vânzare către singurul client intern al Alumina nu reflectau operațiuni comerciale normale în sensul articolului 2 din regulamentul de bază și, în consecință, a anulat regulamentul în litigiu în măsura în care viza Alumina.

Concluziile părților

- 5 Prin recursul formulat, Consiliul solicită Curții:
 - anularea hotărârii atacate;
 - respingerea acțiunii introduse de Alumina la Tribunal și
 - obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată aferente celor două proceduri.
- 6 Alumina solicită Curții:
 - cu titlu principal, respingerea recursului formulat de Consiliu;
 - cu titlu subsidiar, soluționarea acțiunii în primă instanță și anularea regulamentului în litigiu și
 - obligarea Consiliului la plata cheltuielilor de judecată.

Cu privire la recurs

- 7 În susținerea recursului, Consiliul invocă un motiv unic, îndreptat împotriva concluziilor la care a ajuns Tribunalul la punctele 36-41 din hotărârea atacată, referitoare la noțiunea de vânzări efectuate „în cadrul operațiunilor comerciale normale” în sensul articolului 2 alineatul (1) primul paragraf din regulamentul de bază.

Argumentele părților

- 8 În primul rând, Consiliul consideră că aprecierea Tribunalului, la punctele 36-41 din hotărârea atacată, privind al doilea aspect al celui de al doilea motiv invocat de Alumina în acțiunea sa, este afectată de o eroare de drept în măsura în care Tribunalul a interpretat în mod eronat noțiunea de vânzări efectuate „în cadrul operațiunilor comerciale normale” în sensul articolului 2 alineatele (1) și (6) din regulamentul de bază. Astfel, Tribunalul ar fi săvârșit o eroare drept prin faptul că a considerat că vânzările care nu au fost efectuate în cadrul operațiunilor comerciale normale ca urmare a faptului că prețurile includeau o primă menită să acopere riscul de neplată de către cumpărător, care nu este legată de valoarea produsului, nu trebuie luate în considerare pentru calculul valorii normale. O astfel de interpretare a noțiunii „vânzări efectuate în cadrul operațiunilor comerciale normale” nu ar fi susținută nici de regulamentul de bază, nici de Acordul privind aplicarea articolului VI al Acordului General pentru Tarife și Comerț din 1994 (GATT), cuprins în anexa 1 A la Acordul de instituire a Organizației Mondiale a Comerțului (OMC), semnat la Marrakech la 15 aprilie 1994 și aprobat prin Decizia 94/800/CE a Consiliului din 22 decembrie 1994 privind încheierea, în numele Comunității Europene, referitor la domeniile de competență sa, a acordurilor obținute în cadrul negocierilor comerciale multilaterale din Runda Uruguay (1986-1994) (JO 1994, L 336, p. 1, Ediție specială, 11/vol. 10, p. 3). În plus, Consiliul consideră că punctul 17 din Hotărârea Minolta Camera/Consiliul (C-178/87, EU:C:1992:112), citată de Tribunal la punctul 27 din hotărârea atacată, la care face trimitere punctul 38 din aceasta, nu confirmă interpretarea efectuată de Tribunal.
- 9 Criteriul „prețului care reflectă valoarea produsului” reținut de Tribunal este, în opinia Consiliului, inadecvat pentru a stabili dacă o vânzare este efectuată în cursul unor operațiuni comerciale normale. În primul rând, o astfel de interpretare ar obliga instituțiile să ghicească în mod sistematic motivele plății și ale aplicării prețurilor comunicate și să determine valoarea reală a produsului. În al doilea rând, această interpretare ar implica un risc considerabil de abuz prin favorizarea includerii în contractele de vânzări a unei clauze care să prevadă că prețurile includ o astfel de primă de risc în scopul de a evita utilizarea acestor prețuri pentru determinarea valorii normale.
- 10 În special, în ceea ce privește punctul 38 din hotărârea atacată, Consiliul apreciază că trimiterea la articolul 2 alineatul (10) litera (k) din regulamentul de bază, privind ceilalți factori care afectează prețurile, nu este pertinentă. În orice caz, ajustările prevăzute la acest articol ar fi destinate să elimine anumite diferențe existente între valoarea normală și prețul de export, iar nu doar să ajusteze valoarea normală calculată pe baza prețului la care produsul este vândut în cadrul operațiunilor comerciale normale pe piața internă.
- 11 În această privință, Consiliul consideră că în cadrul operațiunilor comerciale normale au loc vânzări chiar dacă vânzătorul a majorat prețul său de vânzare pentru a acoperi riscul de plată tardivă sau de neplată. Deși această situație ar risca să afecteze comparabilitatea dintre valoarea normală și prețul de export, ar trebui să se efectueze ajustările prevăzute la articolul 2 alineatul (10) din regulamentul de bază la compararea prețului normal cu prețul de export. În această privință, Consiliul amintește că respectivul alineat (10) litera (g) prevede în mod explicit ajustări pe baza diferențelor dintre costul oricărui credit acordat pentru vânzările în cauză.

- 12 În al doilea rând, Consiliul apreciază că interpretarea pe care o dă Tribunalul noțiunii „vânzări efectuate în cadrul operațiunilor comerciale normale”, care exclude din această noțiune vânzările ale căror prețuri includ o primă menită să acopere riscul pe care cumpărătorul nu poate sau nu vrea să îl plătească, este contrară principiului securității juridice, întrucât instituțiile ar fi obligate să ghicească în mod sistematic motivele plății și ale aplicării prețurilor comunicate și să determine valoarea „reală” a produsului, astfel cum s-a precizat la punctul 9 din prezenta hotărâre.
- 13 În sfârșit, Consiliul susține că Tribunalul nu și-a respectat obligația de motivare, întrucât hotărârea atacată nu conține explicații care să permită să se concluzioneze că vânzările nu sunt efectuate în cadrul operațiunilor comerciale normale în cazul în care prețul include o primă de risc de neplată.
- 14 Alumina consideră, cu titlu principal, că motivul invocat de Consiliu în susținerea recursului este inadmisibil, întrucât privește în realitate aprecierea faptelor realizată de Tribunal la punctele 31-35 din hotărârea atacată. Ea contestă, cu titlu subsidiar, temeinicia motivului menționat și solicită respingerea acestuia.

Aprecierea Curții

Cu privire la admisibilitatea recursului

- 15 Alumina susține că recursul este inadmisibil întrucât Consiliul pune în discuție constatările de fapt efectuate de Tribunal la punctele 31-35 din hotărârea atacată pentru a reține că vânzările produselor în cauză nu au fost efectuate în cadrul operațiunilor comerciale normale, fără să indice eroarea de drept săvârșită de acesta din urmă.
- 16 În această privință, trebuie amintit că din articolul 256 TFUE și din articolul 58 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene rezultă că Tribunalul este singurul competent, pe de o parte, să constate faptele și, pe de altă parte, să aprecieze aceste fapte. Numai în situația în care inexactitatea materială a constatării faptelor de către Tribunal rezultă din înscrisurile aflate la dosar care i-au fost prezentate sau în cazul denaturării elementelor de probă reținute în susținerea faptelor menționate, această constatare și aprecierea elementelor de probă respective constituie probleme de drept supuse controlului Curții în cadrul recursului. În schimb, Curtea este competentă, în temeiul articolului 256 TFUE, să exercite un control asupra calificării juridice a acestor fapte și asupra consecințelor juridice care au fost stabilite de Tribunal pe baza acestora (a se vedea Hotărârea Consiliul/Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group, C-337/09 P, EU:C:2012:471, punctul 55, și Hotărârea Trubowest Handel și Makarov/Consiliul și Comisia, C-419/08 P, EU:C:2010:147, punctele 30 și 31).
- 17 În speță, Consiliul reproșează Tribunalului că a interpretat în mod eronat noțiunea de vânzări efectuate „în cadrul operațiunilor comerciale normale”, în sensul articolului 2 alineatele (1) și (6) din regulamentul de bază. Pe baza acestei interpretări, el ar fi calificat greșit faptele care au servit drept temei al regulamentulului în litigiu pentru a concluziona că viciul legat de luarea în considerare a primei de risc afectează validitatea calculului valorii normale stabilite în scopul aprecierii existenței sau inexistenței unui dumping.
- 18 Prin urmare, recursul nu privește constatarea faptelor ca atare și nici aprecierea de către Tribunal a elementelor de probă privind prima de risc, ci interpretarea unei dispoziții a dreptului Uniunii și aplicarea acesteia la fapte astfel cum au fost constatate de Consiliu.
- 19 În aceste condiții, recursul trebuie declarat admisibil.

Cu privire la fond

- 20 Trebuie amintit că stabilirea valorii normale a unui produs constituie una dintre etapele esențiale care trebuie să permită stabilirea existenței unui eventual dumping. Articolul 2 alineatul (1) primul paragraf din regulamentul de bază prevede în această privință că „[v]aloarea normală se stabilește de obicei pe baza prețurilor plătite sau care urmează să fie plătite, în cadrul operațiunilor comerciale normale, de către cumpărători independenți din țara exportatoare”. În acest sens, este necesar să se constate de asemenea că, la stabilirea valorii normale, atât din modul de redactare, cât și din economia acestei dispoziții rezultă că prețul efectiv plătit sau care urmează să fie plătit în cadrul unor operațiuni comerciale normale trebuie luat în considerare în principiu cu prioritate pentru a stabili valoarea normală. Astfel, în temeiul alineatului (3) primul paragraf al aceluiași articol, nu se poate deroga de la acest principiu decât în cazul în care nu se efectuează nicio vânzare a produsului similar în cadrul operațiunilor comerciale normale sau în cazul în care aceste vânzări sunt insuficiente sau în cazul în care ele nu permit efectuarea unei comparații valabile (a se vedea Hotărârea Goldstar/Consiliul, C-105/90, EU:C:1992:69, punctul 12).
- 21 Aceste derogări de la metoda de stabilire a valorii normale în funcție de prețurile reale au un caracter exhaustiv și se raportează la caracteristicile vânzărilor, iar nu la prețul produsului (Hotărârea Ajinomoto și NutraSweet/Consiliul și Comisia, C-76/98 P și C-77/98 P, EU:C:2001:234, punctul 40).
- 22 Totuși, astfel cum a arătat avocatul general la punctul 38 din concluzii, nici Acordul General pentru Tarife și Comerț din 1994, nici regulamentul de bază nu conțin o definiție a noțiunii de operațiuni comerciale normale. Desigur, regulamentul de bază prevede în mod explicit, la articolul 2, două ipoteze de vânzări care, în anumite condiții, nu pot constitui operațiuni comerciale normale.
- 23 În primul rând, articolul 2 alineatul (1) al treilea paragraf din regulamentul de bază precizează că prețurile practicate între părți care par a fi asociate sau par să fi încheiat un acord de compensare nu pot fi considerate prețuri practicate în cadrul operațiunilor comerciale normale și nu pot fi utilizate pentru a stabili valoarea normală decât în cazul în care se stabilește, prin excepție, că prețurile în cauză nu sunt afectate de relațiile dintre părți (Hotărârea Petrotub și Republica/Consiliul, C-76/00 P, EU:C:2003:4, punctul 85).
- 24 În al doilea rând, în temeiul articolului 2 alineatul (4) primul paragraf din regulamentul de bază, nu se poate considera că vânzările produsului similar pe piața internă a țării exportatoare sau vânzările către o terță țară la prețuri mai mici decât costurile de producție unitare nu au loc în cadrul operațiunilor comerciale normale decât în cazul în care se stabilește că ele se efectuează pe o perioadă extinsă, în cantități substanțiale și la prețuri care nu pot acoperi toate costurile într-o perioadă rezonabilă.
- 25 Însă articolul 2 din regulamentul de bază nu conține o listă exhaustivă a metodelor care permit să se stabilească dacă prețurile erau practicate în cadrul unor operațiuni comerciale normale. În această privință, Curtea a precizat deja că noțiunea de operațiuni comerciale normale se referă la caracterul vânzărilor considerate ca atare. Aceasta urmărește să excludă, pentru stabilirea valorii normale, situațiile în care vânzările pe piața internă nu sunt efectuate în condiții comerciale normale, în special atunci când un produs este vândut la un preț inferior costurilor de producție sau când au loc tranzacții între parteneri care sunt asociați sau care au încheiat un acord de compensare (a se vedea Hotărârea Goldstar/Consiliul, EU:C:1992:69, punctul 13, precum și Hotărârea Ajinomoto și NutraSweet/Consiliul și Comisia, EU:C:2001:234, punctul 38).
- 26 La punctul 36 din hotărârea atacată, Tribunalul a considerat că prima de neplată constituie o contraprestație a riscului pe care și-l asumă furnizorul prin vânzarea de produse către un client determinat. Această primă nu reprezintă, așadar, o parte din valoarea produsului vândut și nici nu are legătură cu caracteristicile acestuia, ci depinde de identitatea clientului și de aprecierea realizată de furnizor cu privire la capacitatea financiară a clientului respectiv.

- 27 În plus, Tribunalul a constatat, la punctul 38 din hotărârea atacată, că includerea unei asemenea prime de risc în calculul marjei profitului stabilite în scopul determinării valorii normale ia în considerare un element care nu reflectă o parte din valoarea produsului vândut, care majorează deci în mod artificial rezultatul calculului valorii normale, așa încât acest rezultat nu mai reflectă în modul cel mai fidel posibil prețul de vânzare al unui produs, astfel cum ar fi dacă acesta ar fi vândut în țara de origine în cursul unor operațiuni comerciale normale.
- 28 După cum a arătat avocatul general la punctul 43 din concluzii, obiectivul noțiunii de operațiune comercială normală este de a asigura că valoarea normală a unui produs corespunde în cea mai mare măsură posibilă prețului normal al produsului similar pe piața internă a exportatorului. În cazul în care o vânzare este realizată în termeni și în condiții care nu corespund practicii comerciale privind vânzările produsului similar pe piața menționată la momentul relevant pentru stabilirea existenței sau a inexistenței unui dumping, ea nu constituie un temei adecvat pentru determinarea valorii normale a produsului similar pe piața respectivă.
- 29 În speță, Tribunalul a considerat în mod întemeiat că includerea, la stabilirea valorii normale în sensul articolului 2 alineatul (3) din regulamentul de bază, a unei prime precum cea privind riscul de neplătă echivala cu inserarea în această stabilire a unui factor care nu are vocația de a stabili prețul la care produsul în cauză ar fi vândut în condiții normale pe piața internă. Un asemenea element, care privește exclusiv capacitatea financiară a cumpărătorului intern specific, se numără astfel printre elementele care țin de caracteristicile vânzărilor de care instituțiile trebuie să țină seama pentru a concluziona dacă vânzările respective erau practicate în cadrul unor operațiuni comerciale care corespundau condițiilor de vânzare a produsului similar pe piața internă în perioada relevantă pentru stabilirea existenței sau a inexistenței unui dumping.
- 30 În această privință, este necesar să se arate că prețul unui produs nu este decât una dintre condițiile unei tranzacții comerciale. Aspectul dacă un preț este practicat în cadrul unor operațiuni comerciale normale depinde și de alte condiții ale unei tranzacții care pot influența prețurile practicate, precum volumul tranzacției, obligațiile suplimentare asumate de părțile la aceasta sau termenul de livrare. În cadrul acestei aprecieri, care trebuie efectuată de la caz la caz, instituțiile trebuie să ia în considerare toți factorii relevanți și toate împrejurările specifice referitoare la vânzările în cauză.
- 31 În speță, Tribunalul a considerat, desigur, la punctul 36 din hotărârea atacată, că includerea primei de risc aferente neplății nu reprezenta o parte din valoarea produsului vândut și nici nu avea legătură cu caracteristicile acestuia, iar la punctul 38 din aceeași hotărâre, a afirmat că prima era un element care nu reflectă o parte din valoarea produsului vândut. Totuși, astfel cum a arătat avocatul general la punctul 58 din concluzii, aceste puncte nu conțin afirmații de principiu ale Tribunalului potrivit cărora caracterul normal al vânzărilor ar depinde neapărat de faptul că prețul lor reflectă valoarea produsului.
- 32 Prin urmare, este necesar să se constate că concluzia Tribunalului, la punctul 38 din hotărârea atacată, potrivit căreia această primă majorează în mod artificial rezultatul calculului valorii normale este compatibilă cu jurisprudența existentă a Curții conform căreia includerea acestei prime de risc ar fi fost de natură să afecteze caracterul normal al vânzărilor (a se vedea Hotărârea Ajinomoto și NutraSweet/Consiliul și Comisia, EU:C:2001:234, punctele 39 și 41). În această privință, este necesar să se arate că, în acest cadru, instituțiile trebuie să examineze dacă această condiție de vânzare a fost aplicată tuturor clienților în mod general pe piața produsului similar sau dacă ea era specifică în raport cu situația clientului în cauză.
- 33 În ceea ce privește argumentele Consiliului referitoare la trimiterea la articolul 2 alineatul (10) litera (k) din regulamentul de bază efectuată de Tribunal la punctele 38-40 din hotărârea atacată, trebuie să se constate că acestea sunt inoperante, întrucât raționamentul decisiv al Tribunalului în această privință, dezvoltat în special la punctele 36 și 37 din aceeași hotărâre, nu este afectat de o eroare de drept.

Astfel, chiar dacă s-ar fi stabilit că această trimitere este eronată, acest lucru nu ar avea niciun efect asupra validității interpretării noțiunii de vânzări efectuate în cadrul operațiunilor comerciale normale reținute de Tribunal în hotărârea atacată și, prin urmare, nu ar putea determina anularea acesteia.

- 34 În sfârșit, în ceea ce privește aspectul motivului întemeiat pe încălcarea de către Tribunal a obligației de motivare, care de altfel nu este întemeiat pe argumente specifice, acesta nu poate decât să fie respins, dat fiind că motivarea hotărârii atacate ilustrează în mod clar și neechivoc raționamentul Tribunalului.
- 35 Din toate cele de mai sus rezultă că motivul unic invocat de Consiliu în susținerea recursului nu poate fi admis și, în consecință, acesta trebuie respins.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 36 În temeiul articolului 184 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Curții, atunci când recursul nu este fondat, Curtea se pronunță asupra cheltuielilor de judecată. Potrivit articolului 138 alineatul (1) din acest regulament, aplicabil procedurii de recurs în temeiul alineatului (1) al aceluiași articol 184, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Alumina a solicitat obligarea Consiliului la plata cheltuielilor de judecată, iar acesta din urmă a căzut în pretenții, se impune obligarea acestuia la plata cheltuielilor de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a doua) declară și hotărăște:

- 1) **Respinge recursul.**
- 2) **Obligă Consiliul Uniunii Europene la plata cheltuielilor de judecată.**

Semnături